

TRIBUNA

Amb Lleida a les dures i a les madures!

SERGI GRIMAU GRAGERA

REGIDOR DEL GRUP MUNICIPAL DE JUNTS
PER CATALUNYA A LA PAERIA

ARA QUE estem a l'agost i la calor encara ens apreta, la majoria d'esportistes i d'equips professionals de la ciutat es troben en plena pretemporada. Les pistes comencen a bullir, els vestidors tornen a omplir-se de xivarri i la il·lusió es palpa a l'ambient.

És un moment màgic, ple d'esperances, en què cada entrenament és una nova oportunitat per preparar-se per a la lluita que ens espera. Com a exjugador de bàsquet, us ho dic per experiència: aquesta època de l'any és tant plena d'incògnites com d'il·lusions, expectatives i "agulletes"!

Però, amics i amigues de l'esport lleidatà, cal recordar que això de l'esport no és una ciència exacta. I el més habitual, ja us ho avanço, no és guanyar. Per molt que ens agradi la victòria –i a qui no li agrada?–, la realitat és que la pilota a vegades no vol entrar o els nostres objectius de la competició s'allunyen fàcilment. Hi ha vegades en què sembla que els astres s'alineen en contra nostra i les dinàmiques negatives s'instal·len amb la mateixa facilitat que aquell mosquit que no et deixa dormir en una llarga nit d'estiu.

Aquí és on entra en joc el nostre veritable paper com a aficionats. Ser un bon aficionat quan tot va bé és fàcil, sentir-te orgullós, portar la samarreta amb el cap ben alt i cridar amb

força. Però el repte de veritat és ser-hi quan van mal dades. Quan sembla que res surt com voldríem, quan tot costa més i els resultats no acompanyen, la frustració s'instal·la també a les graderies.

Mireu l'exemple de l'afició del Deportivo de la Corunya. Aquest equip, que anys enrere lluitava a les més altes categories, va veure com la seva realitat es transformava fins al punt de gairebé desaparèixer. I què van fer els seus aficionats? Van abandonar el vaixell? De cap manera! Van demostrar ser una afició modèlica, aguantant al costat del seu equip, fins i tot en els pitjors moments. No eren del Depor només quan aquest guanyava; ho eren guanyés o perdés, juguessin a Primera o a Tercera. Això, amics i amigues, és el que significa ser aficionat de veritat.

L'esport és molt més que un marcador. Va més enllà dels resultats i les classificacions. L'esport va de sentiment de pertinença, de compartir passions i de seguir junts en les bones i en les dolentes. Va de fer militància per la nostra ciutat a través

Quan l'equip o els nostres esportistes tinguin un mal dia, quan les coses no surtin com esperàvem, és quan més ens necessiten

dels nostres equips. Va de sentir Lleida a cada crit d'ànim, a cada aplaudiment, a cada moment compartit amb els nostres.

Per això, faig una crida a tots els lleidatans i lleidatanes: siguem-hi, amb força, amb passió i, sobretot, amb resiliència. Quan l'equip o els nostres esportistes tinguin un mal dia, quan les coses no surtin com esperàvem, és quan més ens necessiten. Que la nostra afició sigui un referent, no només pels

triomfs, sinó pel suport incondicional. Perquè l'esport també fa Lleida gran!

I als jugadors, jugadores, atletes, entrenadores i entrenadors que lluiu la nostra ciutat a la samarreta arreu de Catalunya i més enllà: tingueu orgull i responsabilitat. Porteu el nom de Lleida al pit, i això és un privilegi i una responsabilitat. No us exigim resultats. Doneu-nos implicació, esforç i esportivitat, i sapigueu que mai no estareu

sols, que darrere vostre teniu una ciutat que, malgrat tot, estarà al vostre costat.

Perquè Lleida és molt més que una ciutat. És la nostra casa, el nostre orgull, i això es reflecteix en els nostres equips i en la nostra afició. Sigui quin sigui el resultat, sapiguem gaudir del viatge, del camí. Perquè ser de Lleida no va només de guanyar o que les coses vagin bé; va de ser-hi sempre... Amb Lleida a les dures i a les madures!